

נִיר אֵילוֹן

אֶת שְׁאִיבֵרָה נִפְשִׁי

1. עַת לִשְׁחוּט

בְּנִיסָן זֶרְקֵנוּ אֶת הַמְּלִים.

צִעֲקָתִי:

לֹא פֹגַע בִּי רֶכֶב מִשְׁתוֹלֵל,

לֹא מָכָה שְׁבָץ.

הַחֲלוֹן גִּפֶּץ

מֶלֶךְ עֲזָבָה,

מֶלֶךְ אַחֲרֵת לֹא בָּאָה.

בְּאִיר שְׁבַרְנוּ אֶת הַמְּלִים.

בְּחִיכִים מְדַמִּים וְלִשׁוֹן חֲבוּלָה

יִרְקֵנוּ קוֹלוֹת וִרְעָשִׁים.

מִבְּעַד לְרִסְיֵי הַבֶּהְלָה

נִדְמָה לִי שֶׁשְׁמַעְתִּי, גְּרוּשִׁים.

עוֹד מֶלֶךְ הֶלְכָה,

מֶלֶךְ לֹא בָּאָה.

וּבְסִיּוֹן הֶלְכְתִּי לְטֹבַע בְּבִרְכוֹת.

נֶאֱחֲזָתִי בְּשִׁבְרֵי מִשְׁפָּטִים

מִן הָעֶבֶר, עַל אַחוֹת.

אַחוֹת חוּלָה. אַחוֹת?

וְעַל אֲזוֹ בְּכָלוֹב שְׁזָמַן לְשַׁחַט.

עַד שְׁבַת־מוֹז תָּם הָרַעַשׁ הַגָּדוֹל.

שִׁכַּכְתִּי עַל הַקֶּרֶקַע בֵּין שִׁבְרֵי זְכוּכִיּוֹת.
כְּמוֹ קוֹנֶפֶטִי זוֹל, קֶרְעֵי מַלִּים פְּזוּרִים.
הָיָה קָשָׁה לְנֶשֶׁם, כּוֹאֵב לְהִיּוֹת.

אֶסְפְּתִי אֶת עֲצָמֵי פְּרוּרִים.

וַיֵּצְאֲתִי אֶת הָאוּקֵינוֹס לְשַׁחוֹת
עַל גְּבִי קָשׁוּר אֶזוֹ לָבֶן בְּכָלוֹב,
יָצוּר עָלוֹב,

שָׁעַת לְשַׁחֵט.

2. פִּלְנֶדְרִיָּה

הַיָּמִים לָקְחוּ אוֹתִי אֶל חוֹפֵי פִּלְנֶדְרִיָּה.
נִסְחַפְתִּי אֶל הַחוּף.
אֶל שְׂדוֹתֶיהָ הַנְּטוּשִׁים.
אֲנִי וְהַחוּב.

אֲנִי וְהָאֶזוֹ הַלָּבֶן
מוֹטָלִים עַל הַחוּף,
אֲנִי וְהַכָּלוֹב הַמֵּאָבֶן
שֶׁלֹא יָכַלְתִּי עוֹד לִסְחֹב.

וּכְשֶׁבֵּא הַיּוֹם, הוֹפִיעַ אִישׁ.
אָמַר:
אֵתָּה חֲצִיר טָחוּב, נָדוּשׁ.
וְאֲנִי –
אֲנִי אֲנִטוֹנִיוֹס הַקָּדוּשׁ.

אֲנִטוֹנִיוֹס הָאֵכִיל אוֹתִי,
אֲנִטוֹנִיוֹס רַחֵץ,
אֲנִטוֹנִיוֹס הַשָּׁקָה בִּיָּין.
לֹא לַחֵץ.

הוא לא שָׁאֵל עַל הָאֶזוֹ,
לֹא אָמַר עַל הַכְּלוּב,
רַק מֵרַח שָׁמֶן עַל הָעוֹר וְהַנּוֹצוֹת
וְלָחַשׁ: אֶתָּה אֱהוּב.

וְאֲנִי הַבְּנִתִי,
אֲנִטוֹנִיוֹס אֵינוֹ מִתֵּמֵם.
אֵי אֶפְשָׁר לְשַׁחַט אֶזוֹ כָּחוּשׁ.
רֵאשִׁית, צִרְיָה לִפְטָם.

3. משורר חסר רחמים

"כיצד מרקדין לפני כלה?"
(תלמוד בבלי, כתובות יז ע"א)

אֵיךְ הוֹרְגִים אֶזוֹ בַּכְּלוּב?
אֶפְשָׁר בְּדַמּוּם אֲטִי, זוֹלָה.
כְּמוֹ אֶת יֶשׁוּ הַצֵּלוּב,
עַד שִׁיתַּעֲלֶה.

אֵיךְ שׁוֹחֲטִים אֶזוֹ בַּכְּלוּב?
אִם רוֹצִים, בְּאַבְחָה רָמָה.
כְּמוֹ כָּל יִצוֹר עֵלוּב,
מִשְׁלִיכִים הַיֵּשֶׁר לְעֶרְמָה.

וּבְכָל זֹאת,
כִּיצַד מְטַבְּיעִים גּוֹף צָהָ?
מִשְׁלִיכִים מִמֶּגְדֵּל בַּעַל כִּנְף?

ומה עושים עם הנוצות?
הצפרניים, המקור,
קרום העור?

אני משורר חסר רחמים.

מילא הצעקות,
קולות החנק, החרחורים,
כתמי הדם הנתזים.
מילא צחנת האיברים.

אבל איך שוחטים כלוב?

4. אנור (Anvers)

אני באנור, יהלום פלנדריה.
ראו אותי בני פלם
שאני חולה.
ראשי מנח בין רגלי סלם.

ושם –

נערי פלנדריה עולים ויורדים,
נערי פלנדריה הברבוריים.
כלוב, הם אומרים, זה רק ליהודים.

אמרתי להם: נטרפה דעתו בדעתי.
הם ענו: אתה באנור,
תלמד ממני, תראה אותי.
אני נוגע בהם כעור.

אֲנִי נוֹגֵעַ בְּאֶנּוֹר.
אֲנִי הוֹלֵךְ בְּאֶנּוֹרָשָׁה.
אֲנִי חִי וְגַר שָׁם.
אֲבָל זֶה לֹא עוֹבֵר.

אֲנִי בְּאֶנּוֹר,
אֲבָל אֲנִי לֹא חֶפְשִׁי.
בְּמִשְׁכְּבִי בְּלִילוֹת
אֲנִי מְבַקֵּשׁ
וּמְבַקֵּשׁ

אֶת שְׂאֵבְדָּה נְפִשִּׁי.